

Parohia Romano-Catolică
Adormirea Maicii Domnului

FOAIE PAROHIALĂ

MAI 2026

0214136570

pr.mihai.martinas@hotmail.com

www.catholicamd.ro

Încercările și luptele interioare ne ajută să creștem în viața de credință

În trăirea de zi cu zi a credinței, există o slăbiciune cu care ne luptăm de multă vreme, un păcat pe care îl tot aducem la Spovadă. Dorim să ne schimbăm, ne străduim să ne schimbăm și îl implorăm pe Domnul să ne ajute să ne schimbăm. De ce pare să nu ne ajute Dumnezeu? Nu este El atât de bun, nu dorește El ca noi să fim desăvârșiți, nu este El Atotputernic? **Cu siguranță, Dumnezeu, are capacitatea de a ne înlătura defectele. Atunci de ce nu intervine pentru a învinge toate păcatele chiar acum?**

Aceste întrebări și le poate

pune fiecare creștin practicant în drumul lui de credință. Atunci când ne lovim de greutatea imensă a propriei noastre slăbiciuni, trebuie să ne întrebăm mai întâi dacă ne străduim cu adevărat suficient de puternic. *Scrisoarea către Evrei* ne spune: „**Luptând contra păcatului, voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge și ați uitat sfatul care v-a fost dat ca unor fii: „Fiul meu, nu refuza disciplina Domnului și nu te descuraja când ești muștrățat de El!”** (12, 4-5). Poate că trebuie să tăiem mai radical legăturile cu păcatul, să depunem mai mult efort, să ne exercităm mai mult

controlul de sine sau să fim mai hotărâți în a practica virtutea și a ne eradica defectele.

O călugăriță, Sora Mary Francis, ne spune că arta de a-L urma pe Isus ca discipol cere mult de la noi. Așa cum atingerea excelenței într-o anumită aptitudine sau profesie necesită multă disciplină, practică și determinare, la fel și arta de a-I fi fidel lui Isus. Ea spunea: „Uneori, un copil mic va spune: „Este atât de greu să fii bun!” Așa că trebuie să exersăm. Este greu să devii un pianist bun pentru concerte. Este greu să devii un chirurg expert. Este greu să devii o balerină excepțională. Trebuie să exersăm, și să exersăm, și să exersăm. Dacă acest lucru este valabil pentru artele lumești, este cu atât mai adevărat pentru arta fidelității spirituale. **Uneori, în lenea noastră, sau în frica noastră, Îi spunem într-un fel lui Dumnezeu: „Este atât de greu!” Cred că Dumnezeu ne spune: „Nu exersezi suficient”!**

Ar mai putea exista un motiv pentru luptele noastre continue, care nu are de-a face cu faptul de a ne găsi vreo forță interioară pentru a ne strădui și a ne învinge cele mai grave păcate. Dumnezeu i-a spus odată Sfintei Ecaterina de Siena că, uneori, lasă anumite suflète în slăbiciunile lor intenționat, ca parte a planului Său! „Uneori providența Mea lasă marilor Mei slujitori un ghimpe, așa cum am făcut cu blândul Meu apostol Paul, vasul Meu ales. După ce a primit învățătura adevărului Meu din profunzimile Mele, i-am lăsat totuși ghimpele și împotrivirea trupului său: „**Și, ca să nu fiu**

umplut de îngâmfare din cauza revelațiilor neobișnuite, mi-a fost dat un ghimpe în trup, un înger al Satanei ca să mă pălmuiască, așa încât să nu mă umplu de îngâmfare. De trei ori l-am rugat pentru aceasta pe Domnul să-l îndepărteze de la mine, dar el mi-a zis: „*Îți este suficient harul meu, căci puterea mea se împlinește în slăbiciune*” (2Corinteni 12, 9).

Aici vedem cum Apostolul Neamurilor, Sfântul Paul, se referă la o luptă împotriva păcatului cu care el însuși s-a confruntat în propria sa viață. El, care a avut realizări uimitoare; înainte de convertirea sa la creștinism, era deja incredibil de talentat, ucenic al unuia dintre cei maieminenți învățători evrei din vremea sa, un farizeu de frunte și, conform legii iudaice, absolut ireproșabil

(Filipeni 3, 4-7). Apoi, a avut o întâlnire directă cu Isus Cristos pe drumul spre Damasc și a devenit creștin. După ani de rugăciune și de studiu intens, a devenit unul dintre cei mai puternici evanghelizatori creștini pe care i-a cunoscut vreodată lumea, răspândind cu succes Evanghelia în Asia Mică, Grecia și Roma. El se remarcă drept unul dintre cei mai importanți lideri ai Bisericii primare. Pe lângă toate acestea, a avut o viață interioară profundă, primind multe viziuni și revelații ale Domnului, fiind chiar „răpit până la al treilea cer” (2Corinteni 12, 1-4).

Totuși, pe lângă aceste realizări, virtuți și experiențe spirituale extraordinare, el a avut o luptă comună cu un păcat anume, „un ghimpe în trup” pe care nu îl putea învinge oricât de mult ar fi încercat.

Sfântul Paul explică faptul că Dumnezeu i-a îngăduit să se lupte cu acest „ghimpe” pentru a-l menține smerit, pentru „ca să nu fiu umplut de îngâmfare din cauza revelațiilor neobișnuite” pe care le primea (2Corinteni 12, 7). El l-a implorat pe Dumnezeu să-l elibereze de această ispită persistentă, însă Dumnezeu i-a spus: **„Îți este suficient harul Meu, căci puterea Mea se arată în slăbiciune”.**

Încercările și luptele interioare învață compasiunea față de ceilalți

Uneori, în providența Sa înțeleaptă și blândă, Dumnezeu permite ca oamenii să continue să se lupte cu anumite slăbiciuni. Dumnezeu poate să îndepărteze El însuși „ghimpele”, dar alege să nu o facă în momentul de față; face

aceasta cu un motiv: pentru binele nostru. Trebuie să avem încredere că Dumnezeu poate folosi chiar și luptele interioare, defectele și păcatele noastre pentru a realiza un bine în noi. El are puterea să folosească chiar și păcatele noastre ca pe niște oportunități pentru ca noi să creștem în viața spirituală.

Sfânta Ecaterina spune că unul dintre motivele pentru care Dumnezeu ar putea permite ca un „ghimpe” în trup să persiste este acela de a ajuta o persoană să crească în iubirea față de aproapele și să devină mai milostivă atunci când întâlnește greșelile altora. Cu cât își dă seama mai mult de cât de slab este, cu atât va fi mai răbdător cu oamenii din jurul lui. În loc să fie surprins de neajunsurile lor, va deveni treptat mai blând și mai înțelegător, simpatizând cu ceilalți în loc să-i judece. Cei care suferă ei înșiși sunt mai milostivi față de cei care suferă decât cei care nu au suferit.

Încercările, luptele interioare ne învață adevărata smerenie!

Nimic nu ne învață mai mult smerenia decât experiența profundă a realității proprii noastre slăbiciuni. Nu este suficient să spui: „Sunt un păcătos. Am multe slăbiciuni. Am nevoie de

Dumnezeu”. Aceasta ar putea fi numită o smerenie intelectuală, dar Domnul vrea să ne conducă la ceva mai profund, la o smerenie profundă și adevărată. **El dorește să experimentăm, în străfundul ființei noastre, adevărul sincer despre noi înșine, cât de sărmani suntem cu adevărat și cât de mult depindem de El.** Atunci când, de exemplu, oamenii devin mai conștienți de adevăratele defecte din căsnicia lor, din modul în care își cresc copiii, din modul în care își trăiesc sau nu cu sinceritate credința, din felul în care îi tratează pe ceilalți și din relația lor cu Dumnezeu, când încep să conștientizeze că nu sunt chiar atât de virtuoși, că nu sunt atât de buni pe cât credeau, **această realitate adevărată nu poate decât să trezească puțină smerenie.**

Atunci când oamenii încep să observe cât de ușor se lasă atreșați în a bârfi, cât de mult le pasă de ceea ce spun alții despre ei, cum îi judecă pe alții și cum se compară cu alții; cât de atașați sunt de propriile interese, de propriul confort, cât sunt de mândri în inima lor, cât de mult sufletul lor este plin de temeri în fața încercării, ei nu pot să nu fie smeriți.

Sfânta Ecaterina explică ceea ce Domnul i-a spus: **„Nu poți ajunge la virtute decât cunoscându-te pe tine însuși și cunoscându-Mă pe Mine. Iar această cunoaștere se dobândește desăvârșit în timp de ispită, pentru că atunci știi că nu ești nimic, întrucât nu ai puterea de a te elibera de suferințele și de neazurile de care ai vrea să scapi”.**

Omul care îndrăznește să se uite în interiorul său și să vadă tot ceea ce se află acolo nu poate să nu strige către Domnul pentru ajutor. El își dă seama, nu doar din punct de vedere intelectual, ci și în experiența personală profundă, cât de slab este și cât de mult are nevoie de Dumnezeu.

Și această atât de profundă conștientizare de sine, a felului în care stau lucrurile cu adevărat, această smerenie adevărată este crucială dacă dorim să înaintăm în relația noastră cu Dumnezeu.

Cateheză inspirată din lucrarea
„Când te rogi. Încredere, abandonare și
transformarea sufletului tău”,
de Edward Sri

Pr. paroh Mihai Mărtinaș